

Sygn. akt IV KK 115/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej
w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 lipca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 października 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 27 stycznia 2014 r.,

1. uchyła wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części (pkt 2 i 3) oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego w części skazującej W. K. za przestępstwa z art. 270 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (pkt 4,5, i 6) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 kk i art. 102 kk postępowanie

karne przeciwko W. K. w tym zakresie umarza, kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. M. - Kancelaria Adwokacka kwotę 738,00 zł (słownie:siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 stycznia 2014 r. W.K.i skazany został za przestępstwa:

- 1) z art. 258 § 2 k.k. (pkt 3 wyroku) – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) z art. 270 § 1 k.k. (pkt 4 wyroku) – na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 5 wyroku) – na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.
- 4) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 6 wyroku) – na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 7 wyroku).

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego W. K. podniósł zarzuty: 1) obraży przepisów postępowania – str. 4, 5 § 2, 7, 167,170, 410 k.p.k., w szczególności polegającej na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności m. in. na skutek nieuzasadnionego oddalenia wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego, 2) błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 9 października 2014 r.: 1. uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. K. w punkcie 3 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu; 2. zmienił tenże wyrok w odniesieniu do W. K. w ten sposób, że: - uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 7, - na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego nową karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w punktach 4, 5 i 6 zaskarżonego wyroku; 3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Powyższy wyrok, w zakresie rozstrzygnięcia w pkt 2 i 3, zaskarżył kasacją obrońca skazanego W. K., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 7 k.p.k. w związku z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. P., oraz dokumentu - akt oskarżonego W. K., jako współpracownika CBŚ, po wcześniejszym potwierdzeniu, że taki status posiadał, ma w niniejszej sprawie znaczenie tylko w zakresie punktu 3 wyroku Sądu I Instancji, podczas gdy dowody te mają również istotne znaczenie w zakresie pozostałych przypisanych oskarżonemu przestępstw.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu, jako Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Sąd Apelacyjny uznał za zasadny podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy art. 167 oraz art. 170 k.p.k. jedynie w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. (pkt 3 wyroku), stwierdzając, że „ewentualna współpraca z organami ścigania będzie miała znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego wyłącznie w tym zakresie i w żaden sposób nie dotyczy pozostałych przypisanych oskarżonemu przestępstw”.

Autor kasacji trafnie kwestionuje stanowisko sądu odwoławczego, wywodząc, że w realiach sprawy zachodzi ścisłe powiązanie wszystkich zarzutów stawianych oskarżonemu, na co jednoznacznie wskazują dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony w okresie od 1991 r. do stycznia 1999 r. był etatowym członkiem grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, której przywódcą był J. T. Według sądu oskarżony, ze względu na swoje zdolności i predyspozycje, zajmował się przede wszystkim szeroko rozumianym fałszerstwem dokumentów, z czego był w strukturach grupy znany, a zlecane mu zadania dotyczyły przede wszystkim tej dziedziny przestępczości (uzasadnienie wyroku I instancji – str. 3). Skarżący trafnie wskazuje, że czasokres zarzutów dotyczących przerobienia dokumentów (pkt 4 – 6 wyroku) pokrywa się z okresem, w którym oskarżony miał działać w zorganizowanej grupie, a nadto czyn opisany w pkt 5 związany jest z osobą W. C., członka grupy J. T., tym

samym oczywisty jest bezpośredni związek wszystkich zarzutów stawianych oskarżonemu. Oskarżony w toku postępowania wskazywał, że jego zaangażowanie w działalność grupy T. wynikało wyłącznie z faktu współpracy z organami ścigania oraz wykonywania poleceń wydawanych przez współpracujących z nim funkcjonariuszy. Składane przez oskarżonego wnioski dowodowe miały wykazać prawdziwość powyższych twierdzeń oskarżonego i dotyczyły wszystkich zarzucanych mu przestępstw. Stanowisko sądu odwoławczego, iż ewentualna współpraca oskarżonego z organami ścigania ma znaczenie jedynie w zakresie zarzutu z art. 258 § 2 k.p.k., uznać należy za błędne, naruszające art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

Stwierdzenie rażącej obrazy prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. winno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, jednakże dalszemu procedowaniu w sprawie stoi na przeszkodzie przedawnienie karalności czynów z art. 270 § 1 k.k. (pkt 4, 5 i 6 wyroku Sądu Okręgowego). Z tych względów należało uchylić wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części (pkt 2 i 3) oraz utrzymać w mocy wyrok Sądu Okręgowego w części skazującej W. K. (pkt 4, 5 i 6), i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. postępowanie karne przeciwko W. K. w tym zakresie umorzyć.

kc